

kendtgørelse nr. 2 af 2. januar 1948 om midlertidige ændringer i reglerne om påligning af indkomst- og formueskat til staten samt om ændring i § 5.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3449; fremsættelsen findes i tidenden sp. 1716).

Lovforslaget sattes til forhandling.

M. Larsen: Det foreliggende lovforslag tager sigte på en forlængelse af lovbekendtgørelsen af 2. januar 1948. Denne lovbekendtgørelse medførte en hårdt tiltrængt ændring i ligningsreglerne for statsskatterne for de svageste blandt skatteyderne. Alle, der har med kommunalpolitisk arbejde at gøre, ved, hvor vanskeligt aldersrentemodtagere, invaliderentemodtagere og dermed ligestillede havde ved at betale skatterne, før lettelsen kom. De lettelser, der gennemførtes sidste år, tilstræbte en udligning i skatteansættelserne i forhold til konjunkturstillingen. Det nu foreliggende forslag medfører en yderligere lettelse for de små indtægter, og det må hilses med glæde.

Ligningsreglerne, som de foreslås her for skatteåret 1949—50, medfører følgende ændringer af satserne for aldersrentemodtagere, invaliderentemodtagere, kronisk syge samt alle øvrige skatteydere, der er fyldt 65 år, og hvis maksimalindtægt ikke overstiger de i loven fastsatte maksimumsbeløb. Maksimalindkomsten bliver forhøjet som følger. For forsørgere fastsættes maksimalindkomsten i hovedstaden til 4 600 kr. mod nu 3 800 kr., for købstæderne til 4 400 kr. mod nu 3 600 kr. og for landkommunerne til 4 200 kr. mod nu 3 400 kr. Maksimalnedslaget, der før for hovedstadskommunernes vedkommende var 1 200 kr., hæves til 1 600 kr., for købstæderne hæves det fra 1 000 kr. til 1 400 kr. og i landkommunerne fra 800 kr. til 1 200 kr. For ikke-forsørgere har maksimalindkomsten i hovedstadskommunerne til dato været 2 200 kr. og hæves til 3 500 kr., for købstæderne hæves den fra 2 100 kr. til 3 400 kr. og i landkommunerne fra 2 000 kr. til 3 300 kr., og maksimalnedslaget fastsættes for hovedstadskommunerne til 1 000 kr. mod nu 600 kr., for købstæderne til 900 kr. mod nu 500 kr. og for landkommunerne til 800 kr. mod nu 400 kr.

Disse lettelser, der kommer de små skatteydere til gode, fortrinnsvis aldersrente- og invaliderentemodtagere, kronisk syge og dermed ligestillede, vil blive modtaget med megen tilfredshed af de pågældende, og jeg vil gerne på mit partis vegne anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling her i det høje ting.

Øllgaard: Det foreliggende forslag angår to ting. Det første er en forlængelse af gyldigheden af nogle bestemmelser i lovens §§ 4—8, §§ 10—12 samt § 16. Under hensyn til den forestående revision af hele vor skattelovgivning vil vi afstå fra en debat om disse emner på nuværende tidspunkt, selvom der vel kunne være ting deri, som vi godt ville drøfte. Ud fra denne betragtning kan vi give vor tilslutning til forlængelsen.

Det andet, lovforslaget indeholder, er ændringen til § 5, som angår en ajourføring af maksimalindkomstbeløbene og af nedslagsbeløbene for de mindre indkomster, dels for aldersrenter, invaliderenter o. s. v. og dels for de mennesker, der er fyldt 65 år. Vi anser en sådan ajourføring for at være naturlig og anser også de ansatte beløb for at være rimelige. Vi erkender, at som forholdene nu engang har udviklet sig, er forslaget fornuftigt sat op, og vi kan tiltræde de foreslåede ændringer.

Jeg kan derfor på mit partis vegne tilsige støtte til lovforslagets gennemførelse.

Aksel Møller: Jeg skal heller ikke gøre forsøg på at indlede nogen diskussion om det, der foreligger her; den diskussion har vi til gode; til den højterede finansministers forslag om fremme af skattekommissionens forslag kommer til forhandling her. Får vi ikke lejlighed til det før, får vi det i alt fald, når vi skal beskæftige os med udskrivningsloven, der jo på et eller andet tidspunkt kort efter jul må tages op til behandling i dette høje ting; da vil vi efter bebudelserne at dømmé sikkert kunne gøre regning på at få al vor lyst styret i retning af at diskutere skattepolitik med den højterede finansminister.

Jeg vil dog til denne behandling af ligningsloven gøre den bemærkning, at jeg egentlig aldrig rigtig har kunnet forstå, hvorfor ligningslov og udskrivningslov ikke har kunnet fremsættes samtidig. Når det engang er hændt en, sådan som det er hændt mig, at man havde store planer om en ændring i udskrivningsloven og fik dem fejlet af bordet med en henvisning til, at de retteligt burde være foreslået som ændringer til ligningsloven, må man have lov at sige, at de to ting hænger dog så meget sammen, at hvis vi fortsat kommer til at leve under disse midlertidige årlige love, bør rigsdagen såvidt muligt se på dem på samme tid. Det kan altså ikke lade sig gøre i år, og derved er der jo ikke noget at gøre. Ligningsarbejdets påbegyndelse kræver jo i alt fald, at vi tager stilling til det lovforslag, som foreligger her.